

Рай

Петро Рух

Пекло та рай

Певну кількість днів я живу в окопі в ста метрах від бойових позицій кацапів, воюючи з ними, а потім нас міняють — і кілька днів я відпочиваю в "тилу", який повсякчасно зазнає обстрілів. Тож під час відпочинку не можна гуляти, а потрібно постійно ховатися від прильотів та дронів, нема ні зв'язку, ні інтернету, можна лише один раз на день сходити до КСП, на якому є Старлінк, щоб за п'ять хвилин завантажити новини, повідомити тобі, кохана, що я живий-здоровий, залишити на зарядку або забрати з зарядки павербанк, бо на КСП є також генератор, і все. Після такого відпочинку я знову повертаюся назад на передок до свого окопу. Добре, що цього літа я придумав собі таку чудову розвагу в вільний час, як написання оповіданнячок, які я вигадую для власного задоволення (за винятком одного-двох, де я описав реальні історії, яким я був свідком у минулому і які мені було цікаво тепер згадати). Вони виходять коротенькими, бо я не люблю серіали. Мені хочеться якнайчастіше міняти епоху, міняти атмосферу, міняти героїв, бо на цій клятій війні вже так давно все однаково. Напевно, саме через те що сюжет, в якому я тут знаходжуся, настільки безвихідно одноманітний, мені тут так легко приходить стільки різноманітних сюжетів. Життя людини в одному тілі дуже-дуже коротке. Відповідно, дуже коротким є і її перебування в одному середовищі, в одному історичному проміжку часу, на одній ділянці всесвітнього простору. Зміна тіла відбувається регулярно, систематично і дуже часто. Проходить, а точніше сказати, пролітає якихось кілька десятків років, ну максимум сто, з народження в черговому тілі, як доводиться його залишати. Тож короткі історії — це жанр самого життя. Наше вічне життя складається саме з коротких історій, які відбуваються в найрізноманітніших обставинах, епохах та оточенні. В наступному втіленні ми з тобою житимемо не в індустріальній цивілізації — пеклі, де нема чистого повітря, чистої води, чистої їжі, де нема краси, бо вся вона знищена разом з природою, що є її носієм, де люди втратили зв'язок з Життям і з Богом та понавигадували собі релігій та філософій, які утримують їхній розум у невігластві, а серце в лабетах егоїзму. В наступному втіленні ми житимемо в раю — в цивілізації просвітлених людей, як би вони не називалися — суфії, йоги або просто чисті душі, сповнені мудрості та любові, тобто в цивілізації, де люди займаються трансформацією своєї нижчої природи у вищу і в результаті живуть життям, яке є проявом вищої природи — природи любові. Ми будемо величезним щастям наших батьків. І таких щасть у них буде багато. І кожному з нас діставатиметься безмежний океан любові наших мам і тат. Наші родини будуть раєм, з райським кліматом, атмосфера в якому складатиметься на 100% з любові, з райською красою, яка буятиме в цій атмосфері, з

райською музикою — колисковими, які співатимуть нам наші мами й тата і кожна нота та кожне слово в яких буде втіленням любові в звуці. Адже я точно знаю, що після зміни теперішніх наших тіл ми потрапимо в рай, бо все своє життя в теперішніх тілах ми присвятили тому, щоб розвинути свідомість і якості мешканців раю. Наші батьки матимуть райське здоров'я, завдяки якому у наших мам буде вистачати сил на те, щоб, не виснажуючися, легко і з величезним задоволенням народити юрбу малюків, вигодувати й виховати нас в умовах сільського подвір'я, серед зручностей якого не буде нічого, крім криниці, а наші тата з легкістю й величезним задоволенням поратимуться з усією фізичною роботою майже цілком натурального господарства. Економіка райського життя дуже проста й природна. Справжній прогрес людства в напрямку створення раю — розвиток свідомості, а не штучних технологій. Розвиток штучних технологій створює пекло. У пеклі люди виснажуються, займаючися цілком штучною роботою заради того, щоб потім штучним способом відпочити від неї. А ми, жителі раю, натхненно й захоплено братимемо участь у природних дивах, з любов'ю взаємодіючи та співпрацюючи з рослинами, тваринами, природою й Богом. У пеклі природа та всі живі істоти — об'єкт експлуатації. А в раю — об'єкт взаємної любові та взаємного служіння. Ти, кохана, у наступному втіленні народишся дочкою моїх односельців. Ти мрієш у наступному втіленні бути на сім років молодшою від мене. Тож так воно й буде, моє щастя. Мені буде дванадцять, а тобі п'ять, коли я в тебе закохаюсь. Я навчатиму тебе танцювати. Срібні кастаньети, що надягаються на кожний палець обох рук, які я описав в оповіданні "Суфіраффель", — мій власний винахід, який дозволяє танцюристу самому акомпанувати собі під час танцю. У наступному втіленні я не забуду про цей мій винахід, і в нас з тобою неодмінно будуть такі кастаньети. Ми танцюватимемо з тобою щодня. А також співатимемо. Музика й танці раю, тобто музика й танці любові, в нашому виконанні будуть неймовірно прекрасні, адже ми матимемо райський музикальний слух, райські голоси та гарні, гнучкі, пластичні, граційні та сильні райські тіла. Бо свідомість, яку ми з тобою розвинули в теперішніх наших тілах, після їх залишення створить собі саме такі тіла, про які ми мріємо. Але ми не будемо зірками ні світового, ні місцевого масштабу. Ми будемо зірками одне одного. На наступне втілення ти мрієш про вроду, що, так само як і в теперішньому, буде зачаровувати, шалено захоплювати, до нестями вражати й нескінченно приголомшувати мене, залишаючися не сильно помітною для інших. Так, кохана, це найкращий варіант з усіх можливих. І так воно й буде. Скільки в нас з тобою буде дітей? Скільки Бог дасть. Сподіваюся, що багато. Коли наша молодшенька дитина підростатиме і тобі та мені здаватиметься, що в житті знову бракує солодкого щастя, яке приносить малеча, ми народжуватимемо ще одну.

Технології любові

Технології нижчої природи шкідливі. На сучасній планеті Земля важко знайти хоч одну технологію, яка б не руйнувала життя на ній всіма можливими способами. Технології раю — технології вищої природи, технології любові — не мають такої вади.

Саме вони повсякчасно оточуватимуть нас там з самого народження. І кожне зіткнення з кожною з них буде для нас щоразу маленькою історією.

Дощ

Впродовж дня всі культури, які вирощуватимуть наші родини, насичуватимуться сонцем, щоб налитися всією повнотою своїх смакових, поживних і цілющих якостей. Впродовж дня наші батьки робитимуть різноманітну цікаву роботу на полях і пасовищах та в садах і городах, спілкуючися зі своїми друзями — рослинами, тваринами, землею, водою, повітрям та Богинею й Богом, а також творитимуть красу, збагачуючи красу природи своїми мистецтвами, які є найпрекраснішими з природних явищ, адже як прекрасно не співали б птахи, музика, народжена просвітленою людиною, набагато прекрасніша за їхній спів, і як прекрасно не танцювали б метелики, танець просвітленої людини набагато прекрасніший за їхній танець. Просвітлена людина — вінець творіння, і завдяки їй життя всесвіту стає ще гармонійнішим, ще смачнішим, ще досконалішим. І це відчуває на собі кожна жива істота. Бо просвітлена людина є представницею Богині й Бога, яка любить усіх навколо, опікується всіма навколо і створює ще краще життя для всіх навколо.

А ввечері з самого нашого народження ми будемо свідками дива, до якого ми так звикнемо, що навіть не вважатимемо його дивом. Але все одно ми дуже любитимемо цей момент, що приходить майже щовечора, за винятком тих випадків, коли дощ не потрібен. Ми обидва, кожний у себе вдома, бачитимемо: перед сном мама й тато беруть свої музичні інструменти і починають грати та співати мелодію, яка викликає дощ. І починатиметься дощ, який дощитиме майже до самого ранку, поливаючи землю, даючи пиття всім рослинам, наповнюючи всі джерела, криниці, річки та озера чистою кришталевою водою — смачною, живлющою, гарною стихією життя. Чиста, незабруднена вода — ознака раю. Тож рай — первісний стан життя. Пеклом його роблять непросвітлені люди, яких спонукає на це їхня нижча природа.

Викликання дощу виконанням спеціально призначеної для цього мелодії — технологія любові. Бо лише людина, вся нижча природа якої трансформована у вищу — в любов — здатна це робити.

І ми засипатимемо під колискові наших мам і тат, яким акомпануватиме дощ за вікном. А потім, коли ми підростемо, у школі нас теж навчать грати й співати мелодію, яка викликає дощ, так, що дощ дощитиме завжди, коли ми це робитимемо. У раю діти вчать у школі любові, де їх навчають любові та всім її технологіями. І нам пощастить учитися в такій школі.

Політ

Особисто в мене рай асоціюється в першу чергу з арійською цивілізацією. Я прекрасно розумію, що вона була лише одним з прикладів цивілізації, яка розвивалася в природному, а не штучному напрямку, що вона була лише одним з прикладів того, як люди створили рай і жили в ньому. Але особисто я інших таких прикладів не знаю, тож у моїй уяві в раю ми з тобою розмовлятимемо на санскриті й в нас будуть санскритські імена. В реальності це може бути геть не так. Та мої оповіданнячка народжуються з моєї уяви, тож в них утілено мої суб'єктивні асоціації. І як автор своїх вигадів я роздам усім моїм персонажам такі імена, які хочу. Тебе я хочу назвати Анандагіта, що в перекладі з санскриту означає "Пісня Блаженства", а себе без зміни: Премпрадіп — "Світоч Любові" (для тих, хто не в курсі: це санскритське ім'я мені свого часу було дано одним з багатьох моїх гуру при ініціації в практику йоги).

Отже, наше майбутнє втілення, рай, мені 17 років. Мій тато мені каже:

— Раджу тобі сказати Анандагіті, що ти її кохаєш, синочку. Ти в її сприйнятті — її найкращий друг, тобто найближча й найдорожча людина після її батьків, але, мабуть, не об'єкт її романтичних мрій і не її майбутній чоловік. Якщо ти прямо не розкажеш їй про свої почуття та наміри стосовно неї, може статися так, що ти на все життя залишишся її найкращим другом, а об'єкт романтичних мрій і чоловіка вона собі шукатиме та знайде в комусь іншому.

— Мені здається, що ще зарано з нею про це говорити, бо вона ще мала для такої розмови, — відповідаю я татові.

— Ще трішки — і може бути запізно. Не прогав, — усміхається тато, поворушивши моє волосся, як у дитинстві.

Після школи та деяких справ по господарству, за які ми відповідаємо у своїх родинях, ми з тобою зустрічаємося біля твого будинку і йдемо на дальнє лісове озеро купатися і танцювати. У школі в раю вчать за бажанням, а повна освіта для бажаних бере 15 років: з 6 до 11 років — початкова, з 11 до 16 — середня, з 16 до 21 — вища. Є ті, хто не хоче вчитися в школі, а навчається певних речей від своїх батьків, або пізніше деяких жінок навчають їхні чоловіки. Та ми з тобою дуже любимо навчання в школі. Багато чому з того, чого я навчився там, я навчаю тебе, бо ти не хочеш чекати, коли це викладатимуть тобі в школі, ти квапишся навчитися багатьох речей, які тебе цікавлять, якнайшвидше. І тобі дуже подобається навчатися саме від мене.

Дальнє лісове озеро — наше улюблене місце. Там дуже гарно: з одного боку — скелі, печери й водоспади, а з іншого — мальовничий ліс та зручний майданчик для

танців на березі, з якого можна відразу після танцю стрибнути в воду, яка настільки чиста й прозора, що її не видно. На вищому курсі йоги в школі я вже навчився приручати будь-яких диких звірів, і всі звірі, що живуть навколо озера, — наші друзі, які не тільки не завдають нам шкоди, а ще й допомагають нам, наприклад, заздалегідь повідомляють нам, коли хтось з людей наближається до озера.

Коли ми досхочу накупалися, натанцювалися, нагналися з милими тваринками — білочками та маленькими оленятками, яких привела до нас їхня мама-олениця, я роблю тобі масаж. І ми обидва неймовірно кайфуємо: ти — від якісного масажу, який ти дуже любиш, а я — від торкання своїми руками до всього твого божественно прекрасного тіла. Ти муркочеш від насолоди, а я наспівую свої улюблені мелодії, під які мої руки танцюють по твоєму тілу.

Раптом згадавши татову пораду, я припиняю співати і кажу:

— Я тебе кохаю, Анандагіто.

Почувши це, ти перевертаєшся на спину і дивишся на мене щасливими, вдячними очима.

— Я мрію стати твоїм чоловіком. Мрію, що ти станеш моєю дружиною, що в нас будуть діти й онуки, — продовжую я.

— Я дуже щаслива це чути, Премпрадіпе. Хоча я й сама про це знала, — кажеш ти, обіймаючи мене за шию так, як ти ніколи раніше в раю мене не обіймала: не як друга, а як коханого.

— Звідки ж ти знала? — дивуюсь я.

— Мої тато й мама завжди дивляться на мене, як на коштовний скарб, але ти завжди дивишся на мене, як на найкоштовніший з усіх коштовних скарбів усесвіту. А коли ти робиш мені масаж, твої руки пестять мене, не просто як подружку. Вони тріпочуть коханням. Я ж все це бачу, я ж все це відчуваю. Хоч я ще мала, але аж ніяк не дурна, — кажеш ти. — І я тебе теж кохаю. Ти — мій герой. Ти — той, з ким я хочу жити разом вічно — втілення за втіленням. І хоча моє кохання ще дитяче, тобто, як каже моя мама, в ньому ще нема почуттєвості, пристрасті, але я точно знаю, що ти — єдиний чоловік, для якого згодом прокинуться моя почуттєвість і моя пристрасть. Насправді мій рай — це ти. А ще скільки райського щастя чекає на мене, коли я підросту і ми з тобою одружимося!

— Не поспішай підростати, мій найкоштовніший з усіх коштовних скарбів усесвіту!

— кажу я. — Я хочу насолодитися солодкістю твоїх підліткових років, коли твоє кохання таке чарівне, романтичне, казкове, коли в ньому немає почуттєвості та пристрасті. Я хочу насолодитися твоєю такою ніжною, такою чарівливою юністю. У попередньому втіленні ми з тобою зустрілися дуже пізно, тож тепер я так ціную кожну мить твого юного віку.

— Тобі відомо наше попереднє втілення? Звідки? У школі навчили? Чого ж ти не навчиш мене? — миттєво зацікавлюєшся ти.

— Цьому навчають лише після досягнення шістнадцятирічного віку, як і всім надбанням вищого курсу йоги, кохана.

— Шкода. Але ти мені не розповідай про наші попередні втілення, я хочу свого часу побачити їх сама, — кажеш ти.

— Гаразд, — відповідаю я. — А ще мене в школі навчили літати. Хочеш, я тебе покатаю на собі? Літати дуже цікаво. Земля така гарна з висоти пташиного і людського польоту! А якщо якесь місце нам дуже сподобається, приземлимося там і погуляємо.

— Ура! Оце сюрприз! — радієш ти. — Я чекала на це, до речі. Але думала, що цьому навчають пізніше.

— Взагалі-то за програмою цьому дійсно навчають пізніше, але головна умова: сягнути шістнадцятирічного віку й успішно опанувати всі попередні навички. Тож я упрохав учителя дозволити мені долучитися до занять старших учнів. І ось учора склав тести з практичних польотів. Тепер мені дозволено літати, куди хочу і коли хочу, — пояснюю я.

— І з ким хочеш, — додаєш, сміючись, ти.

— Слава Богу, я хочу літати з легкою десятирічною дівчинкою, яку я без зусиль можу підняти з собою в повітря, — уточнюю я, пристебую тебе до себе ремнями, які я спеціально для цього взяв з собою, і ми злітаємо.

— Як красиво! — захоплено кричиш ти, дивлячися на чарівні краєвиди під нами, які простягаються до обрію в усі боки.

— Дуже красиво, — підтверджую я і додаю добре відому тобі фразу, яку я завжди кажу тобі в усіх наших утіленнях: — Але ти красивіша за всі красоти всесвіту.

Цариця раю

Я дуже скучаю за тобою, кохана. Це те, що я відчуваю найбільш сильно. Ненависті до кацапів я практично більше майже не відчуваю. Вони не варті ненависті. Вони — просто стихійне лихо, яке необхідно ліквідувати. Їх необхідно знищити, щоб врятувати людей, свободу і життя. Це просто потрібно робити, це просто робота, це просто обов'язок перед життям. Це дещо автоматичне, що не потребує емоцій, не потребує вкладання душі. А моя душа сповнена любові. Я тебе дуже сильно люблю.

Я також дуже сильно люблю Бога і відчуваю величезну вдячність Йому. Я Його люблю за те, що є ти. Звісно, я Його люблю також за те, що Він такий неймовірно класний. Усі Його якості, які є джерелом твоїх і моїх найкращих якостей, викликають у мене величезні захоплення і захват. Але понад усе я Його люблю за те, що є ти.

У мене є фото, чорно-біле, на якому ти в танцювальному трико на гастролях у Криму в чотирнадцятирічному віці. Твоя неперевершена юна краса, твоя поза, краєвид з Ласточкиним Гніздом і Чорним морем... Я знаю, що це трико з крилами, прикріпленими до твоїх рук, — чарівного блакитного кольору, і небо над тобою — блакитне, і море — теж. А дерева — зелені. А сонце в небі — золоте. Очі мого серця розфарбовують це чорно-біле фото. Очі душі вміють бачити те, чого не бачать очі тіла. Очі любові бачать стільки краси!

На війні мені майже ніколи не сниться війна. Хіба що перші тижні після контузії в березні 2022 року я щонаочі по кілька разів за ніч прокидався від сну, в якому я знову і знову бачив вибух міни в кількох метрах прямо перед моїми очима і чув оглушливий гук, від якого я втрачав слух, а в моїй голові лунав гучний металевий дзвін, і прямо поруч зі мною від цього вибуху загинув мій побратим. А так зазвичай у моїх снах не війна. Мої сни сповнені тобою, кохана, як і моє серце і мої думки. І мої оповіданнячка сповнені не просто любові — вони сповнені моєї любові до тебе.

Рай любові повсякчасно в моєму серці. Моє серце і є раєм. А ти — його цариця.

Райський конкурс

Рай нашого майбутнього втілення, тобі чотирнадцять. Ти береш участь у дівочому танцювальному конкурсі.

Твій виступ неперевершений. Я насолоджуюся його видовищем, поринаючи від

нього в шалений захват. І коли після тебе на танцювальному майданчику танцюють інші учасниці, я не здатен бачити їхні танці, бо мій розум знов і знов прокручує мені твій танцювальний виступ. І я від екстазу тріпочу всіма фібрами душі й тіла.

Врешті всі дівчатка відтанцювали свої програми. Настає час визначати переможців. Судді й глядачі — одні й ті самі люди. Перший хлопець оголошує своє рішення:

— Королева танцю мого серця — деві Гандарвіка! — і кладе квітковий вінець переможниці на голову однієї з учасниць конкурсу.

Звуки литавр, барабанів, бубнів, кастаньєт, дзвоників, дудок, свистків, оплесків та захоплених криків, а також жменьки квіткових пелюсток, якими глядачі (вони ж члени журі) обсипають Гандарвіку, свідчать про бурхливу підтримку цього вибору всіма присутніми.

Коли черга оголосити переможницю доходить до мене, я, звісно, кажу:

— Королева танцю мого серця — деві Анандагіта! — і в екстазі кладу квітковий вінець переможниці на твою голову. Ти щасливо усміхаєшся. Ти в такому ж самому блакитному трико з крилами, як на тому чорно-білому фото. Я не можу на тебе надивитися. І ніколи не зможу. Ти — найкраща з усіх райських танцюристок, королево танцю мого серця.

Простір навколо вибухає тріумфальними звуками литавр, барабанів, бубнів, кастаньєт, дзвоників, дудок, свистків, оплесків та захоплених криків. І на тебе з усіх боків ллється дощ квіткових пелюсток.

Так кожна з дівчат, які брали участь у конкурсі, стає переможницею. Навіть якби ти спотикнулась і впала або ще якось схибила під час свого конкурсного танцю, хіба це хоч на краплину зменшило б моє шалене враження від нього? Звісно ж, ні. І всі інші судді, які клали вінці переможниць на голови своїх деві, такі ж самі, як я. Райські конкурси відбуваються так. Вони справжні, в них обирає Божа любов, яка нікого не обминає.

Непередбаченість

Рай свого роду небезпечне місце. У ньому існує небезпека прив'язатися до насолод, комфорту, добробуту, всіляких райських благ, розваг і задоволень. Це може змістити центр уваги людини з любові на ці речі, і тоді насіння егоїзму, насіння нижчої природи, яке завжди залишається в нас, починає проростати, людина деградує і згодом знову

опиняється у світі егоїзму, який рано чи пізно перетворюється на пекло.

Але якщо любов для людини залишається її усім, у раю одне втілення вона може жити тисячі років і більше. Це результат надтекучої узгодженості між собою всіх фізіологічних, психічних і духовних процесів та функцій, які відповідають за життєдіяльність людини. Між ними немає тертів і опору, тож немає і зношування організму. Через це людина не старіє та живе в одному й тому ж самому тілі так довго, скільки сама забажає. Це не якесь райське диво, це просто властивість життя людини, чие тіло сформовано вищою природою — природою любові. Така фізіологія любові.

Ось де життя змінює жанр з коротких історій на нескінченні серіали. І щодо цих райських серіалів, я нічого проти них не маю та навіть залюбки їх подивлюся і приму в них участь.

Наші тіла припинили змінюватися, коли тобі було 18, а мені 25, бо ми з тобою так захотіли. З того часу ти завжди 18-річна, а я 25-річний. І досі ще ми не забажали перевтілитися з цих прекрасних, здорових, сильних, юних тіл, які дозволяють нам ефективно служити життю в тих умовах, у яких ми тут знаходимося.

Таке в мене бачення нашого майбутнього втілення. Незалежно від деталей, які можуть відрізнятися від описаних мною, наше майбутнє втілення прекрасне, щасливе, сповнене любові, тобто дійсно райське.

А поки що ми тут на першій лінії вогню граємо з кацапами у гру "Хто кого сьогодні вб'є", результат якої завжди непередбачений. Але що передбачене на сто відсотків, то це те, що моє наступне втілення буде в раю, а їхнє — в такому пеклі, яке в мільйон разів гірше за те пекло, в якому вони живуть зараз. Тож, хоч який буде результат гри, я в будь-якому випадку виграю, а кацапи програють.

Зовнішня непередбаченість, можливість у будь-яку мить втратити все, крім самого себе як вічної душі, дуже корисна для просвітлення і для усвідомлення того факту, що мені ніде ніколи нічого не належить. Це звільняє від решток прив'язаностей. Звільняє. Свобода, безстрашність, внутрішній спокій у будь-якій ситуації — результат такого усвідомлення і такого звільнення. Тож для людини, яка працює над здобуттям просвітлення, воювати на фронті — унікальна нагода зробити швидкий прогрес. І я нею успішно користуюсь.